

CLUBUL PUȘTILOR MATEMATICIENI

Un indiciu cifrat

de David Cole

Oradea, 2026

Dedicată lui Rob, Bill, Laurei, Lindei și Sarei.
Arborele nostru genealogic nu are mereu
ramurile drepte, dar rădăcinile noastre
comune sunt indiscutabile.

Prolog

Scrâșnetul asurzitor al tunetului m-a trezit din somnul meu adânc. Moțăisem pe bancheta din spate, dar acum eram complet trezit. Șuvoaie de ploaie răpăiau pe tabla mașinii și tata a încetinit reducându-ne la viteza melcului în timp ce ștergătoarele se chinuiau să țină pasul cu jeturile de apă care băteau întruna în parbriz.

– Plouă, nu glumă, am zis.

– Păi, aproape am ajuns, mi-a răspuns tata laconic.

Se concentra să țină mașina aproape de centrul șoselei sub ploaia care turna ca din găleată.

Abia deslușeam indicatorul cu „Bine ați venit în Maynard” de la intrarea în oraș. Fulgerul a brăzdat cerul și a luminat dealurile din dreapta șoselei. Un drum șerpuitor urca pe deal și, când ploaia s-a subțiat, am văzut un conac întunecos cocoțat pe vârf. Mă holbam vrăjit la casa de pe deal și mi se părea că vedeam o luminiță pâlpâind în geamul din mijloc, de la etaj. Apoi un alt fulger a luminat orbitor cerul. Când s-a întunecat la loc, mi-am mijit ochii fixându-mi privirea pe casă, dar lumina dispăruse.

Capitolul 1

Stephanie Lewis se uita chiorâș la rândurile scrise de mână pe marginea paginii. La o primă privire ai fi zis că sunt doar niște mâzgălituri. Dar când și-a apropiat nasul de carte, a început să deslușească scrisul foarte mărunț.

Simbolurile stranii nu-i ziceau nimic, dar, cu toate acestea, le-a copiat cu grijă în caietul ei.

Stephanie și-a petrecut după-masa la bibliotecă lucrând la un proiect pentru studii sociale. Familia ei s-a mutat aici la începutul anului școlar, așa că proiectul despre istoria orașelului Maynard o ajuta să afle mai multe despre noua ei casă. Lucrarea ar fi trebuit să aibă trei pagini, dar Stephanie strânsese deja șapte pagini de notițe. Cartea pe care o studia acum, deși se numea „Scurta istorie a orașului Maynard”, numai scurtă nu era. Avea aproape patru sute de pagini. Pe pagina 213 Stephanie a găsit o însemnare codată.

Maynard, ca oricare alt orașel mai mic, nu are suficientă istorie cât să umple chiar patru sute de pagini, dar tot are câteva povești captivante. A fost fondat în 1874 de Herbert Maynard. Herbert a fost primul pri-

mar al oraşului, locuitorii căruia se trăgeau cu toţii din familia Maynard. Familia extinsă îşi câştiga traiul extrăgând cărbune din minele de la nord de oraş. La începutul secolului trecut, oraşul crescuse la aproape o mie de locuitori şi Herbert Maynard se îmbogăţise ca în poveşti. El a construit un conac răsfirat pe cea mai înaltă creastă a dealului care păzea oraşul şi la un teren de fotbal distanţă de minele care au hrănit familia lui şi întreg oraşul. Din păcate, s-a putut bucura doar doi ani de viaţă la conac pentru că, atât el, cât şi soţia lui, Olivia, au fost răpuşi de febra galbenă şi s-au stins rând pe rând, la doar câteva zile distanţă, în patul lor matrimonial, în 1904. Şi nu au fost singurii care au murit la conac.

După moartea lui Herbert, fiii lui, Urban şi Eustis Maynard au preluat conducerea minelor, cu puţin timp înainte de o altă tragedie. O alunecare de teren a îngropat în 1908 doisprezece mineri, iar fraţii au fost nevoiţi să închidă minele. Imediat după aceea, majoritatea bărbaţilor din oraş s-au pomenit fără un loc de muncă, dar Urban şi Eustis au pus repede pe şine o nouă afacere şi au angajat pe toată lumea. Compania prospera fabricând corturi din pânză, instrumente de grădinarit şi piese de schimb pentru trăsurile.

Invenţia automobilului a pus la pământ afacerea cu trăsurile, dar tot pe atunci a izbucnit în plină forţă Primul Război Mondial, şi fraţii noştri au făcut o avere frumoasă din vânzarea de căşti de protecţie şi muniţii. La sfârşitul războiului, în fabricile Maynard erau angajaţi aproape jumătate din locuitorii oraşului. Urban a rămas holtei, iar Eustis s-a căsătorit şi a avut, împreună cu soţia sa, Martha, un fiu, pe nume

Douglas, născut în 1916. Cei patru au dus un trai luxos în conacul familiei. Orice dorință le era imediat îndeplinită de o echipă de bucătari, majordomi și menajere.

Când Marea Depresiune a lovit întreaga țară în anii treizeci ai secolului trecut, fabricile Maynard și-au păstrat porțile deschise și și-au menținut toți angajații. Se zvonea că familia Maynard ar fi pierdut o avere la bursele de valori, dar asta nu părea să-i tulbure. Ei își continuau viața ca niște regi la palat.

Și, deși au rămas putred de bogați, ghinionul părea să le calce pe urme. Urban s-a electrocutat când încerca să repare un întrerupător în pivnița conacului. Eustis a murit patru ani mai târziu alunecând și căzând de pe treptele scării principale. Douglas s-a căsătorit și a avut un fiu, Cletus, născut în 1940, însă soția lui a murit la naștere. În 1958 Douglas a murit în Ajunul Crăciunului căzând de pe scara pe care o folosea ca să pună îngerașul în vârful bradului.

Astfel, Cletus, care avea doar optsprezece ani pe atunci, a rămas singurul membru în viață al familiei Maynard. El a făcut facultatea de istorie și a obținut o diplomă. S-a căsătorit cu iubita lui din facultate și s-a întors la conacul din Maynard.

În 1965, soția lui Cletus, Eleonore a făcut un caz grav de pneumonie. Cletus și-a petrecut zile în șir la căpătâiul ei, urmărind-o cum se topește tot mai mult, pe zi ce trece. Singurul doctor din oraș a făcut tot ce i-a stat în putință ca să o pună pe picioare, dar nu a reușit, și femeia s-a stins într-o dimineață de sâmbătă. În aceea zi Cletus a făcut o plimbare lungă prin oraș. Apoi, după înmormântare, s-a retras în casa lui de pe

deal. De atunci nu l-a mai văzut nimeni niciodată.

Cincizeci de ani mai târziu, conacul Maynard încă rezistă pe vârful colinei, însă nimeni din familia Maynard nu mai locuiește acolo. Orașul a transformat conacul în muzeu. Copiii sunt aduși cu autobuzele ca să viziteze conacul Maynard și să învețe despre istoria orașelului nostru. Excursia la muzeu se organizează de obicei în clasa a treia și pentru că Stephanie s-a mutat la noi în oraș abia în clasa a patra, ea nu a vizitat niciodată muzeul. Era sigură însă că prietenii ei, Justin, Jordan și Catherine, fuseseră cu toții în vizită la conac. Și-a propus să nu uite să-i întrebe la următoarea întâlnire a Clubului Puștilor Matematicieni.

Puștii Matematicieni au înființat un club ca să se dedice rezolvării problemelor de matematică. Stephanie și prietenii ei erau cu toții în grupul avansat la matematică și le plăcea să-și bată capul cu probleme dificile. Sincer, se cam pricepeau!

Luna trecută au câștigat competiția dintre clasele a patra la Școala Elementară McNair și urmează să concureze cu celelalte școli din oraș în primăvară.

Puștii Matematicieni și-au folosit talentele matematice ca să rezolve niște probleme spinoase, cum ar fi să găsească ascunzătoarea unor răpitori, să rezolve o spargere veche de cincisprezece ani și să prindă niște hoți care încercau să jefuiască casa lui Stephanie.

Stephanie s-a mai uitat odată cu luare-aminte peste însemnările de pe marginea cărții. Ce însemnau oare simbolurile acelea stranii?

Oare era un caz nou pentru Clubul Puștilor Matematicieni?

Capitolul 2

Numele meu este Jordan Waters și sunt președintele Clubului Puștilor Matematicieni. Suntem doar patru membri în club: eu, Justin Grant, Stephanie Lewis și Catherine Duchesne. Eu am devenit președinte pentru că mie mi-a venit ideea înființării clubului, dar titlul meu nu înseamnă nimic. Suntem parteneri cu drepturi egale și confirmăm vechiul proverb care spune că „întregul e mai mare decât suma părților sale”. Fiecare dintre noi e bun la rezolvat probleme, dar când le rezolvăm împreună suntem de-a dreptul fantastici.

– Uitați-vă ce am găsit, a zis Stephanie transcriind cu mare entuziasm simbolurile pe tabla din beciul lui Justin. Credeți că înseamnă ceva?

Λ Δ Γ 7 A V Γ L O O J L O
L J < 3 Γ V < U V Γ J < O < L
J Γ O U Γ U L Γ E > O L A

Justin s-a uitat la simboluri și a zâmbit. Apoi a mâzgălit ceva pe o foaie și s-a postat în fața tablei. Își muta privirea de la tablă la notițele lui de pe foaie dând întruna din cap.

– Este cifrul francmasonilor, a zis el. Nu mai ții min-te ce ne-a învățat domnul Wynkoop de la Lupișori, Jordan?

Mi-am amintit totul într-o clipită. Îndrumătorul nostru ne-a învățat un cifru simplu. Eu și cu Justin l-am folosit apoi toată vara ca să ne trimitem mesaje secrete.

– E destul de simplu, a zis Justin desenând pe tablă.

– Fiecare literă e reprezentată prin forma în care e inclusă, a spus el. Din moment ce E este într-un pătrat, această literă va fi reprezentată printr-un pătrat în cifru. B va fi un pătrat fără partea de sus. S va arăta ca un V, și așa mai departe. Dacă forma are un punct înăuntru, și simbolul va avea un punct.

– Ce cod mișto, a zis Catherine.

– De fapt este un cifru, a corectat-o Justin. Un cifru înlocuiește o literă sau un simbol cu altceva. A ar putea să însemne N, B să însemne O, și așa mai departe.

– Și atunci ce este un cod? A întrebat Stephanie.

– Într-un cod, cuvântul *câine* ar putea însemna „atacăm dimineața”. Diferența e că un cifru poate fi